

Si jo sabés d'alguna cosa que a mi em fos útil, però fos perjudicial per a la meva família, la faria fora del meu cap. Si jo sabés d'alguna cosa que fos útil per a la meva família, però no ho fos per a la meva pàtria, intentaria oblidar-la. Si jo sabés d'alguna cosa útil per a la meva pàtria però que fos perjudicial per a Europa, o bé que fos útil per a Europa i perjudicial per al gènere humà, la consideraria com un crim, perquè sóc necessàriament home, mentre que no sóc francès més que per casualitat.

Montesquieu (1689-1755)

He collit la citació del blog [La Mirada de Tirèsies](#), que l'empra com a material pedagògic per a alumnes de Batxillerat. La reflexió de Montesquieu ha estat moralment vitamínica com un suc de taronja després d'haver llegit uns ben llaurats [raonaments de Joan F. Mira](#) sobre les endogàmies casolanes, la fondària umbilical i les arrels del meninfotisme valencià -genuïnament mediterrànes (p.i.g.s.)- via [El rastre de Clarisse](#). En l'article publicat a l'Avui, l'autor d'«*Els valencians i la terra*» reivindicava la vigència d'un estudi sociològic realitzat per Edward C. Banfield en un poble del sud d'Itàlia (la Lucània, 1958) que explicaria també el *familisme amoral* (en terminologia del nord-americà) heretat pels valencians, que avui infecta encara les relacions polítiques, econòmiques i socials del país. Per si les casualitats no havien estat poques en la meua singladura, un poc abans havia quedat tocat per un suggestiu [apunt d'Emili Morant](#) sobre la legitimitat sentimental d'una mirada massa agraïda del nostre paisatge aparentment natural en un territori solcat per un passat agropecuari no sempre innocu que, a vegades, «*la nostra ridícula modernitat convida a idealitzar*». De fet, el monocultiu de tarongerars no ha estat cap paradís contemplatiu per als nostres pintors. El fil que al meu cap relaciona totes aquestes lectures, en principi deslligades, no acaba ací perquè, fa un parell de dies, servidor havia dedicat un [escrit de Salmes](#) a la degeneració de l'hàbitat humà servint-me d'uns llenços de Constable i d'una elegia de Larkin que denunciava la devastació d'un paisatge mil·lenari i d'uns símbols més o menys bucòlics a l'est d'Anglaterra. Encara no he trobat el zoom òptim en aquesta panoràmica i ho veig tot desenfocat, però tinc la sensació que una altra tela pot ser cosida amb aquest fil, que podríem contemplar un nou paisatge si som capaços de superar les tenebres que pinta Larkin en la darrera estrofa: «*Moltes coses es fan sense voler. / Aquesta*

també, probablement: però la cobdícia / i la porqueria ja s'ha / escampat massa / perquè ara es pugui fer neteja, o inventem / excuses que les justifiquin. / Crec que això passarà ben aviat». No m'agrada gens l'expressió «el temps ho dirà», si abans ho podem dir nosaltres.

Button

Button

«La taronja no funciona», de Bajoqueta Rock